

Langt fra status quo

TEKST

Tor Levin HofgaardPUBLISERT 5. februar 2011

Tidsskriftet brakte i januar sin oppsummering av Psykologforeningens landsmøte i november i fjor. Etter gjennomlesningen er det nødvendig med et par kommentarer – for det virker ikke som vi var på samme møte. I motsetning til redaksjonen i Tidsskriftet mener jeg at Landsmøtett etterlot seg viktige fotavtrykk, og at de fleste vedtakene som ble gjort, vil få stor betydning for foreningen og for samfunnet i mange år fremover.

Det er, slik jeg ser det, ingen sammenheng mellom et Landsmøtets underholdningsverdi og dets politiske verdi. Landsmøtet er avslutningen på et langsiktig forankringsarbeid som har pågått i år før vi møtes for å gjøre endelige vedtak. Det er en beslutningsarena, ikke en workshop. La meg nevne noen eksempler:

Landsmøtet vedtok en radikal endring i spesialistutdanningen. Fra 2011 skal et eksternt utvalg bestående av representanter fra myndigheter, arbeidsgivere, brukere, universitetene og et mindretall fra Psykologforeningen godkjenne spesialister. I 50 år har vi gjort dette selv. Nå overlater vi til samfunnet å gjøre det. I tillegg til dette grepet vedtok Landsmøtet å endre regelverket for hele utdanningen på en måte som åpner for større fleksibilitet i organiseringen av spesialistutdanningen i fremtiden. I kommende landsmøteperiode skal vi med utgangspunkt i dette vedtaket ha en totalgjennomgang av hele utdanningsordningen. Det kan bli store omlegginger de neste årene. Vedtakene er betydningsfulle, fordi de gir oss en bedre strategisk posisjon i møte med endringer vi vet kommer, i samfunnet generelt og i helsetjenestene spesielt. Uten disse vedtakene kunne vi innen åtte til ti år ha mistet ansvaret for spesialistutdanningen, måttet redusert vår aktivitet, og mistet mange medlemmer.

Et nytt prinsippprogram ble vedtatt. Det er modernisert, tilpasset formålsparagrafen, og det vil utgjøre det viktigste politiske styringsdokument for vår virksomhet det neste tiåret. Gjennom det nye prinsippprogrammet flyttes makt fra Sentralstyret til Landsmøtet, fordi hovedlinjene vi skal forholde oss til, er tydeligere definert. Det er en viktig endring som styrker medlemsdemokratiet. Utarbeidelsen av dette programmet skjedde på en ny og inkluderende måte. Alle lokalavdelingene har vært involvert, og dermed har hele organisasjonen eierskap til dokumentet. Det gir oss et nytt og godt utgangspunkt for å videreutvikle en enda sterkere «vi-følelse» i foreningen. Dette, sammen med styrking av medlemsdemokratiet, blir stadig viktigere, i en virkelighet der medlemslojalitet til organisasjoner generelt blir svakere i samfunnet.

Tidsskriftet sin oppsummering av Landsmøtet handlet mest om temaet profesjonen i endring, og debatten om medlemskap i foreningen for andre enn psykologer. Også denne debatten opplevde jeg annerledes enn Tidsskriftet. Alle som tok ordet på Landsmøtet, var enige i at profesjonen er i endring. Og alle var også enige i at foreningens strategiske posisjon er utfordret. Uenigheten handlet om hvordan vi forholder oss til endringene. Landsmøtet endret ikke medlemskriteriene, men etter mitt syn var det de vedtok, likevel proaktivt. Fremfor å vente og se hva som skjer, skal foreningen ta en aktiv rolle i å forme faget og profesjonen, samt bidra til samarbeid i fagets bredde. Et så klart mandat til å møte profesjonens endringer har vi aldri før hatt fra et landsmøte.

Landsmøtet viste, slik jeg ser det, retning fremover. Alle vedtak endrer status quo, og styrker vår strategiske posisjon på viktige områder. Knappt noen gikk på talerstolen under Landsmøtet uten å understreke at foreningen i de siste tre årene har endret seg mye, at vi går i en ny og positiv retning, og at vi har oppnådd mye som før virket urealistisk. Politisk håndverk handler om å jobbe langsiktig med forankring, ha gode prosesser gjennom hele landsmøteperioden, være tilgjengelig for lokale debatter, besøke lokalavdelinger, og ha god kontakt med medlemmer på samlinger, medlemsmøter og i det daglige. Lykkes vi her, blir Landsmøtet lite sirkus, men viktig blir det; for foreningen, for medlemmene og for samfunnet.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 2, 2011, side 186

TEKST

Tor Levin Hofgaard, president i Norsk psykologforening